

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.131/2024/19.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2024. június 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. december 13. napján kihirdetett 15.B.41/2022/173. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabott 3 (három) évi szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani.

Megállapítja, hogy a Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű, Terhelt2 II. rendű Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy

Terhelt1 I. rendű vádlott 2023. július 9. napjától 2024. április 4. napjáig volt letartóztatásban, 2024. április 5. napja óta jogerős büntetését tölti;

Terhelt2 II. rendű vádlott 2020. augusztus 29. napjától 2023. május 4. napjáig volt letartóztatásban, 2023. május 5. napjától ugyancsak jogerős büntetését tölti;

Terhelt3 III. rendű vádlott letartóztatásának zárónapja 2023. december 13.

Terhelt1 I. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2024. április 4. napjáig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű 21.000.- (huszonegyezer) forintot, Terhelt2 II. r. 21.000.- (huszonegyezer) forintot, míg Terhelt3 III. rendű 21.000.- (huszonegyezer) forintot köteles az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. december 13. napján kihirdetett 15.B.41/2022/173. számú ítéletével Terhelt1 I. rendű vádlottat, mint visszaesőt bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), d) és k) pont], társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont] és garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés], ezért őt – halmazati büntetésül – 22 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság Terhelt2 II. rendű vádlottat, mint többszörös visszaesőt bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), d) és k) pont] és társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], ezért őt – halmazati büntetésül – életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja 25 év. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A törvényszék Terhelt3 III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c) és g) pont] és bűnsegédként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], ezért őt – halmazati büntetésül – 3 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a III. rendű vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a Terhelt3 III. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelkekről és a felmerült bűnügyi költségről.

[2] A kihirdetett ítéletet a tárgyaláson jelenlévő ügyész a III. rendű vádlott vonatkozásában tudomásul vette, az I. és a II. rendű vádlottak terhére, az I. rendű vádlottal szemben életfogytig terjedő szabadságvesztés kiszabása, a II. rendű vádlottnak a feltételes szabadságból kizárása érdekében jelentett be fellebbezést. Terhelt1 I. rendű vádlott és védője eltérő tényállás, enyhébb jogi minősítés megállapításáért és a büntetés enyhítéséért, Terhelt2 II. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért, Terhelt3 III. rendű vádlott és védője a büntetés enyhítéséért fellebbeztek.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság érdemben a vádirati tényállással egyezően állapította meg a tényállást és a vádirati minősítéssel egyezően mondta ki bűnösnek az I. és a II. rendű vádlottat, azonban vonatkozásukban túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, míg a súlyosító körülményeket nem vette kellő nyomatékkal figyelembe. Álláspontja szerint a generális, de főként a speciális prevenciót mindkét vádlott esetében az életfogytig tartó szabadságvesztés biztosítaná, amely alkalmazása esetén a II. rendű vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárást tartotta szükségesnek az ügy jellegére, valamint a vádlottak előéletére figyelemmel. A fentiek alapján az ítélet

megváltoztatását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű vádlottat a Btk. 42-43. §-ai alapján életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre ítélje, míg a II. rendű vádlott vonatkozásában a Btk. 42. § és a 44. § (1) bekezdés h) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét zárja ki.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.470/2022/15. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a törvényszék az eljárási törvény rendelkezéseit figyelembe véve egyesbíróként, a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartva járt el. Álláspontja szerint követett el olyan relatív eljárási szabálysértéseket, amelyek a Gödöllői Járásbíróság egyesítés megfontolására felterjesztett ügyével voltak kapcsolatosak, de ezek az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolták. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, figyelemmel volt az I. és II. rendű vádlottak védekezésének irányára. Érvelése szerint a megalapozott, megindokolt és a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő tényállásnak valójában a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül történő támadása a másodfokú eljárásban érvényesülő felülmérlegelési tilalom folytán eredményre nem vezethet. Rámutatott arra, hogy a történeti tényállás alapján a vádbeli cselekmények jogi minősítése törvényes, a III. rendű vádlott esetében sem tekinthető a vádon való túlterjeszkedésnek a magánlaksértés büntetében a bűnsegédi magatartásért való marasztalása, mert a további bűnösségének megállapítására a váddal tartalmában megegyező ítéleti tényállás alapul szolgált. Álláspontja szerint azonban a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az I. és II. rendű vádlottaknál nem azok tényleges súlya szerint értékelte. Mindezekre tekintettel indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, ennek keretében I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését életfogytig tartóra súlyosítani azzal, hogy a szabadságvesztéséből feltételes szabadságra bocsátható, míg a II. rendű vádlottat ennek a lehetőségéből kérte kizárni. Álláspontja szerint a III. rendű vádlott esetében a törvényszék által az ügyészi indítvány szerint kiszabott büntetés kellően igazodik a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyához, a bűnössége fokához, elkövetői minőségéhez és a bűnösségi körülményekhez, ezért a büntetésének enyhítése ellenkezne a büntetési célokkal. Az ítélet járulékos rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta.

[5] Az I. rendű vádlott védője is benyújtotta fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifejtett álláspontja szerint az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékok a Btk. 365. § (1) bekezdése a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontjai szerint minősülő rablás büntette,

illetve 1 rendbeli, a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétsége megállapítását alapozták meg I. rendű vádlottal szemben. E tekintetben az elsőfokú eljárás végén előadott perbeszédében kifejtetteket változatlanul fenntartotta. Az eljárás lefolytatásának törvényességével kapcsolatban a védő kifogást nem terjesztett elő. Ugyanakkor érvelése szerint az elsőfokú bíróság birtokában nem volt annyi objektív bizonyíték, amelyből helyes logikai következtetés útján levonható lett volna az a következtetés, miszerint Terhelt1 tevőlegesen részt vett volna az ölési cselekményben, így az I. rendű vádlott vonatkozásában megállapított minősítés nem törvényes. A védő felhívta a figyelmet arra a kétségbenvonhatatlan és orvosilag megállapított tényre, hogy védenca szellemi állapotát illetően a gyengeelméjűség határán áll, valamint a cselekmények elkövetése idején súlyos alkohol- és gyógyszerfüggőségben is szenvedett, tőle teljesen objektív és koherens előadás nemhogy a bűncselekmény vonatkozásában, de a mindennapi élet egyszerűbb történéseinek

leírásában sem elvárható. Az I. rendű vádlott védője hangsúlyozta, hogy a szakértői megállapítások azok, amelyek védence vonatkozásában is döntőnek bizonyultak az elsőfokú bíróság szerint, konkrétan az ítélet [479] pontjában írt alábbi mondat: *„A szakértő megállapította, hogy az ablak melletti ruhásszekrény ajtajáról fényképezéssel és letapogatással rögzített tenyérlelenyomat részlet nagy valószínűséggel Terheltl bal kezének kisujj alatti tenyérszélétől származik, ami arra utal, hogy abban kutatást végzett.”* Összességében ez a nyomtöredék (amelyről a szakértő sem tudta kategorikusan kijelenteni annak I. rendű vádlottól származó voltát) az egyetlen objektív bizonyíték, ami arra utal, hogy Terheltl egyáltalán bent járt a házban és ez is egy bútorlapról és nem a bántalmazásokhoz használt számos eszköz valamelyikéről került rögzítésre. Kiemelte, hogy emellett a számos (helyszínen rögzített) DNS minta egyike sem utal az I. rendű vádlott jelenlétére, illetve aktív szerepére a sértett megölésében. Álláspontja szerint ahhoz, hogy az I. rendű vádlott vonatkozásában eltérő minősítést lehessen megállapítani, a bizonyítékok tiltott felülmérlegelésére nincs szükség, mivel az ítéletben rögzített és elfogadott tények alapján az ő cselekvősege megfeleltethető a Btk. 365. § (1) bekezdése a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontjai szerint minősülő rablás bűntettének, amelyet társtettesként követett el. Érvelése szerint a társtettség a dolog (a sértett értékei) elvételében való tevőleges magatartása megalapozza, ugyanakkor önmagában abból, hogy az I. rendű vádlott tenyérnyom részletet hagyott a lakásban lévő egyik bútoron, nem vonható következtetés arra, hogy a sértetthez akár egy ujjal is hozzáért, és erre utaló más bizonyíték sincs. Erre figyelemmel elsődleges indítványa az ítélet megváltoztatására s eltérő minősítés megállapítására irányult. Másodlagosan – az eltérő minősítéssel kapcsolatos érvelés elfogadásától függetlenül – az elsőfokú ítéletben megállapítottaktól enyhébb szankció kiszabását látta indokoltnak. A bűnösségi körülmények körében kérte figyelembe venni, hogy a rablási cselekményre kiterjedően, illetve a garázdaság vétsége vonatkozásában az I. rendű vádlott beismerő vallomást tett, illetve a hatóságokkal együttműködött. Szintén enyhítő körülményként utalt Terheltl elmeállapotára (megállapított személyiségzavarára) is, mint a cselekmények elkövetését megkönnyítő tényezőre. Utalt az időmúlásra és a terhelt szociális helyzetére a vagyon elleni cselekmény kapcsán, mint enyhítő körülményre. Mindezek alapján kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ítélet megváltoztatása mellett az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést enyhítse, egyúttal utasítsa el az ügyészség súlyosításra irányuló indítványát.

[6] A II. rendű vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben azon véleményének adott hangot, miszerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően állapította meg a tényállást, így annak alapján nem lehet megállapítani, hogy a II. rendű vádlott bűncselekményt követett volna el. Ez – érvelése szerint – alapvetően abban nyilvánul meg, hogy az elsőfokú bíróság nem részletezte az ítéleti tényállásban, hogy az I. rendű és a II. rendű vádlott nevesítve mit tett az ügyben, ahol pedig a nevesítés megtörtént, az megalapozatlan volt. A tényállást érintő kifogásainak részletezését követően a II. rendű vádlott védője arra mutatott rá, hogy azok alapján nem lehet megállapítani, hogy I. rendű vagy II. rendű vádlott bántalmazta-e a sértettet, vagy ha együttesen bántalmazták, akkor I. rendű és II. rendű vádlott pontosan mit cselekedett ekkor. A történeti tényállásban szereplő, a sértett nyakánál történő lefogásával és a mellkasára lépéssel kapcsolatban a védő megjegyezte, hogy az érthetetlen, mivel azokra a korábbi bántalmazásokat követően már nem lett volna szükség. Álláspontja szerint sem az I. rendű vádlott folyamatosan változó, ellentmondásos, sem a II. rendű vádlott, sem a duplán közvetett tanúk vallomásai nem szolgálhatnak bizonyítékkul a II. rendű vádlott bűnösségét illetően. Kiemelte, hogy védence teljes mértékben tagadta bűnösségét a vádbeli cselekményben, és az érdemének tekinthető

előadása következetes volt, az az eljárás során nem került megcáfолásra, a poligráfos vizsgálat eredménye sem tekinthető ilyen bizonyítéknak. A DNS vizsgálat eredményével kapcsolatban a védő kiemelte, hogy a sértett vére akkor is védenre ruhájára kerülhetett, amikor az I. rendű vádlottal testi kontaktusba került. A fentiek alapján a védő elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a II. rendű vádlottat az ellene emelt vádak alól mentse fel. Másodlagos indítványa pedig lényegesen enyhébb büntetés kiszabására vonatkozott.

[7] A III. rendű vádlott védőjének a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe az enyhítő körülményeket, amikor az ügyészség mértékes indítványával megegyező tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabott ki. A védő hivatkozott arra, hogy a III. rendű vádlott már a nyomozati szakban beismerte a bűncselekmény elkövetését, részletes vallomást tett. Emellett nemcsak büntetlen előéletű, de vele szemben a bűncselekmény elkövetése óta sem indult másik büntetőeljárás. A védő érvelése szerint az enyhítő körülmények jelentős túlsúlyára figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazásával megállapított 2 éves törvényi minimumban kellett volna meghatározni a védencével szemben kiszabandó szabadságvesztés tartamát. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 606. § (1) bekezdés alapján változtassa meg az elsőfokú ítéletet és a III. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést enyhítse.

[8] Az ügyész a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az átiratában foglaltakat fenntartotta, azt kiegészítette a védők fellebbezéseinek indokolásaira figyelemmel. Előre bocsátotta, hogy nem történt olyan eljárási szabálysértés, ami az érdemi felülbírálatot megakadályozná. Ugyanakkor utalt arra, hogy a törvényszék az egyesítés kapcsán nem hozott alakszerű határozatot, illetve az elkülönítés utáni visszaegyesítésről szóló döntés sem lelhető fel az iratokban. Egyebekben kifejtette, hogy a törvényszék által megállapított tényállás felülbírálatra alkalmas. A kialakult bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy a felmentésre irányuló indítvány a felülmérlegelés tilalmába ütközik. Nem értett egyet azzal a védői hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság nem jelölte meg az I. és II. rendű vádlottak cselekvőségét. Utalt arra, hogy a többes szám harmadik személyben megfogalmazott elkövetési magatartások azért kerültek megállapításra, mert nem lehetett kétséget kizáróan állást foglalni abban, hogy melyik vádlott pontosan mit tett. Ahol erre volt lehetőség, a bíróság úgy rögzítette a tényállást. Kiemelte, hogy a szubjektív személyi bizonyítékok körébe tartozó vallomásokot annyiban fogadta el a bíróság, amennyiben azt objektív tények, különösen a nyomszakértői-, hemogenetikai szakértői vélemények is alátámasztották. A bántalmazást e szerint különböző eszközökkel végezték, tehát a sértettet többen bántalmazták. Ilyen esetben nem kell tudnunk, hogy pontosan melyik bántalmazás vezetett a halálhoz, és az sem számít, hogy ezt melyik vádlott vitte véghez. Kitért arra is, hogy az eltérő jogi minősítésre irányuló védői fellebbezés sem vezethet eredményre, hiszen a sértettnek 31 sérülése volt, ezek között szerepelt fejre mért szúrás, vágás, ütés, és a bántalmazás ilyen módja mellett nem lehet arra következtetni, hogy a vádlottak szándéka csupán testi sérülés okozására terjedt ki. Osztotta a törvényszék jogi álláspontját abban is, hogy elsősorban a direkt fejre célzó bántalmazásból, a mellkas taposásából, az elhúzódozó, kínzósszerű bántalmazásból az emberölésre irányuló egyenes szándékra lehet következtetni. Utalt arra is, hogy a háromszoros minősítő körülmény is aggálytalanul megállapítható a vádlottak terhére. A III. rendű vádlott tekintetében megjegyezte, hogy pontosan tudta, hogy a

házba történő erőszakos behatolás és a sértett ottani bántalmazása meg fog történni, azt vállalta, hogy ehhez nyújt segítséget. Esetében a minőségi túllépés szabályait kell alkalmazni, ezért nem felel az emberölésért, viszont felelőssége bűnsegédként elkövetett minősített rablásban ugyancsak aggálytalanul megállapítható. A III. rendű vádlott tekintetében megjegyezte, hogy a cselekmény elkövetésekor büntetlen volt, de büntetőeljárás hatálya alatt állt. A vonatkozásában kiszabott szabadságvesztés büntetés alkalmas a büntetési célok elérésére, annak enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget. Hivatkozott arra is, hogy az I. és II. rendű vádlott tekintetében a visszaesői és többszörös visszaesői minőséget megalapozó elítéléseken felül további elítélések is vannak, ezért velük szemben a büntetőjog teljes szigorát szükséges érvényesíteni. Minderre figyelemmel indokoltnak tartotta az I. rendű vádlott szabadságvesztését életfogytig tartóra súlyosítani azzal, hogy abból feltételes szabadságra bocsátható, míg álláspontja szerint a II. rendű vádlottat ennek a lehetőségéből ki kell zárni. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[9] Az I. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli fellebbezését és annak indokait változatlanul fenntartotta. Felhívta a figyelmet arra, hogy az írásbeli beadványában részletezettek szerint az objektívnek tekinthető szakértői megállapítások alapján nem lehet megállapítani az I. rendű vádlott bántalmazó magatartását. Sem DNS minta, sem véryom nem köti az áldozat testéhez, sem a helyszínhez. Álláspontja szerint erre figyelemmel eltérő tényállás és eltérő jogi minősítés megállapításának van helye. Másodlagosan a büntetés enyhítését kérte, hangsúlyozva, hogy az I. rendű vádlott a rablást és a garázdaságot beismerte, a hatóságokkal együttműködött, személyiségzavara megkönnyítette az elkövetést, és hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt.

[10] A II. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli fellebbezését és annak indokait változatlanul fenntartotta, így elsődlegesen felmentésre, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[11] A III. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli fellebbezését és annak indokait változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a III. rendű vádlott összesen 33 hónapot töltött letartóztatásban, azonban álláspontja szerint az enyhítő körülmények számára és súlyára figyelemmel ennél rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabása szükséges és elégséges a III. rendű vádlottal szemben a büntetési célok eléréséhez.

[12] Terhelt1 I. rendű vádlott az utolsó szó jogán kiemelte, hogy sok bűncselekményt követett el, volt köztük erőszakos bűncselekmény is, de rablógyilkosságban nem vett részt, a sértettet nem bántotta, nem ölte meg.

[13] Terhelt2 II. rendű vádlott az utolsó szó jogán az eljárás során többször hangoztatott kifogásait ismételte meg és rámutatott arra, hogy nem követett el

bűncselekményt. Kiemelte, hogy szeretné látni a gyermekét felnőni és szeretne visszailleszkedni a társadalomba.

[14] Az ügyészség, a vádlottak és a védők által bejelentett fellebbezések tartalma alapján az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdései alapján valamennyi vádlott tekintetében teljeskörű. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[15] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék mind az előkészítő ülés, mind tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Az ügyészség kifogására reagálva utal arra az ítéltábla, hogy a törvényszék a 2022. július 6. napján hozott végzésével egyesítette az előtte folyamatban lévő ügghöz a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.53/2022. (Gödöllői Járásbíróság 12.B.278/2021., Gödöllői Járási Ügyészség B.556-26/2020. számú vádirata) számú ügyét (bíróági iratok 25. sorszám). Ezt követően a törvényszék a 2023. január 9. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson hozott végzésével egyesítette az előtte folyamatban lévő ügghöz a Budapest Környéki Törvényszék B.110/2022. számú ügyét (Gödöllői Járásbíróság B.207/2022. számú ügy), amely ugyancsak garázdaság vétsége miatt indult az I. rendű vádlottal szemben. Ez utóbbi ügyet különítette el a 2023. szeptember 25-i folytatólagos tárgyalásán a 132. sorszámú végzésével, mert az ügy érdemi tárgyalását még nem kezdte meg. Ez ügyben utóbb a Gödöllői Járásbíróság a 2024. március 14. napján jogerős 5.B.335/2023/26. számú ítéletével mondta ki bűnösnek garázdaság vétségében az I. rendű vádlottat és ítélte őt, mint visszaesőt 9 hónapi börtönbüntetésre. E jogerős büntetés letöltését kezdte meg az I. rendű vádlott 2024. április 5. napján. Minderre figyelemmel a törvényszék eljárása a Be. 146. § (1) és (2) bekezdése értelmében törvényes volt.

[16] Az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásában a vádirat bíróságra érkezését követően a törvényes határidőben előkészítő ülést tűzött ki, majd az I. és II. rendű vádlott bűnösséget tagadó nyilatkozatát követően tárgyalásra tért át. A III. rendű vádlott az előkészítő ülésen bűnösségét a váddal egyezően elismerte és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról, amely nyilatkozatát a törvényszék törvényes végzésével elfogadta, azonban ügyének elkülönítését az I. és II. rendű vádlottakat közvetlenül érintő cselekvősege miatt nem tartotta célszerűnek, amely álláspontjával a másodfokú bíróság egyetértett. Az elsőfokú bíróság mind a vádlottakkal, mind a tárgyaláson kihallgatott tanúkkal és szakértőkkel szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A perbíróság az eljárás során teljeskörűen biztosította a terhelti és védői jogok gyakorlását. A törvényszék a magánlaksértés tekintetében a Be. 378. § (1) és (5) bekezdésére figyelemmel beszerezte az elhunyt sértett hozzátartozójának nyilatkozatát arra nézve, hogy kíván-e magánindítványt előterjeszteni a vádlottakkal szemben magánlaksértés büntette miatt. A 2023. szeptember 21. napján megtartott tárgyaláson (132. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) tanú3, az elhunyt sértett testvére kérte a vádlottak felelősségre vonását magánlaksértés miatt. Az eljáró ügyész perbeszédében erre figyelemmel terjesztette ki a vádat és a törvényszék a Be. 538. § (6) bekezdése alapján – helyesen – a tárgyalást elnapolta. A pervezetéssel kapcsolatosan sem követett el eljárási szabálysértést.

[17] A II. rendű vádlottnak és védőjének felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[18] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállás 1. pontját objektív bizonyítékként a videokamera felvételeire és az azt alátámasztó vallomásokra figyelemmel, míg a történeti tényállás 2. pontját mérlegelési jogkörében állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Az I. és II. rendű vádlottak az eljárás során tagadták az ölési cselekmény elkövetését, ugyanakkor részecselekvőségek tekintetében egymásra terhelő vallomást tettek. A III. rendű vádlott következetesnek mondható vallomása alapján pedig alappal lehetett következtetést levonni a vádlottak céljára tekintettel: erőszakkal bejutni a sértett ingatlanára és őt bántalmazva pénzt szerezni. Az orvosszakértői vélemény alapján tényként lehetett megállapítani a halál okát, a sérülések helyét, számát, a bántalmazás módját, a halál bekövetkeztével szükségszerűen együtt járó fájdalomkozás mértékét, míg a nyomszakértői vélemény alapján lehetett következtetést levonni arra nézve, hogy mikor, mivel, hogyan történt a sértett bántalmazása, amit egynél több személy követett el. A III. rendű vádlott beismerő és egyben vádlott-társaira nézve terhelő vallomása közvetlen bizonyíték, a többi közvetett. Ugyan a nyomozás során érdemi áttörést hozó tanú1 tanúvallomása törvényesen került kizárára a bizonyítékok köréből, mégis közvetett tanúként a tőle hallottakról számot adó tanú2 tanú vallomása alátámasztotta a II. rendű vádlott által a bántalmazás módjáról előadottakat, amely az orvosszakértői véleménnyel is alátámasztott.

[19] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II. rendű vádlottak tagadásával szemben a történeti tényállás 2. pontját III. rendű vádlott önmagát és a társait is terhelő vallomására, gondnok1, tanú3, tanú2, tanú8, a sértett szomszédja, tanú9 és tanú10 közmunkások, tanú11 házi segítségnyújtó tanú vallomására, az ismertetett szakértői vélemények és egyéb okirati bizonyítékok tartalmára alapította, kellő mértékben kitérve az I. és II. rendű vádlotti védekezések cáfolatára. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a logika szabályai szerint történt a mérlegelés, mind a vádlottak személyét, mind cselekvőségét, mind pedig szándékát illetően. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállás alapjául figyelemmel volt szakértő4 és szakértő5 tárgyaláson is fenntartott igazságügyi orvosszakértői szakvéleményére, szakértő2 igazságügyi elmeorvos és szakértő3 igazságügyi pszichológus tárgyaláson is fenntartott szakvéleményeire, szakértő10 tárgyaláson is fenntartott genetikai szakértői véleményére, továbbá a rendelkezésre álló és ismertetett okirati bizonyítékokra, különösen a halottszemlééről készült jegyzőkönyv és boncolási jegyzőkönyv tartalmára, a szemlejegyzőkönyvre, az igazságügyi toxikológiai szakértői véleményre, a műszeres vallomásellenőrzés végrehajtásáról felvett jegyzőkönyvre, tanú18 címzetes rendőr százados szaktanácsadó vallomására és a rendőri jelentésekre.

[20] A törvényszék ítélete [166]-[541] bekezdéseiben ismertette és értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Nem tévedett, amikor törvényes kioktatás hiányában kizárta tanú1 nyomozati vallomását a bizonyítási eszközök köréből. Ugyancsak helyesen utasította el az

elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott tárgyaláson előterjesztett poligráfos vizsgálat elvégzésére irányuló bizonyítási indítványát, hiszen arra a Be. 212. § (1) bekezdése értelmében csak a nyomozás során van lehetőség. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, az általuk igazolt tényeken kívül minden más tény lehetőségének megállapítása kizárt. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem az I. és II. rendű vádlotti védekezéseket fogadta el a tényállás alapjául. Minderre figyelemmel a törvényszék ítélete [73]-[165] bekezdéseiben marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[21] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos. A másodfokú bíróság ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet személyi részét az I. rendű vádlott tekintetében azzal egészíti ki, hogy: „Terhelt1 I. rendű vádlottat a Gödöllői Járásbíróság a 2024. március 14. napján jogerős 5.B.335/2023/26. számú ítéletével garázdaság vétsége miatt, mint visszaesőt 9 hónapi börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott a szabadságvesztés büntetését 2024. április 5. napján kezdte meg. Az elkövetési idő: 2020. március 8. napja.” A III. rendű vádlott tekintetében pedig azzal, hogy: „Terhelt3 III. rendű vádlottat a 2020. július 10. napján csoportosan elkövetett garázdaság büntettének gyanúja miatt 2020. július 11. napján gyanúsítottként hallgatták ki. E cselekményért utóbb a Gödöllői Járásbíróság a 2023. szeptember 11. napján jogerős 6.BPK.69/2023/12. számú ítéletével 240.000 forint pénzbüntetésre ítélte.” A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[22] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A II. rendű vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, további bizonyítási indítványokat nem tett, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. A II. rendű vádlott védőjének jogi álláspontjával szemben a fellebbviteli bíróság az ügyészség érvelését osztotta. E szerint az objektív bizonyítékok (sérülések száma, eszközök száma, bántalmazás módja) alapján nem egy, hanem két személy bántalmazta a sértettet, és az ő esetükben a tártstettség megállapításához nem kell pontosan tudni, hogy melyik bántalmazás vezetett a halálhoz, és annak sincs jelentősége, hogy ezt I. vagy II. rendű vádlott cselekvőse okozta. A többes szám harmadik személyben megfogalmazott elkövetési magatartások azért kerültek megállapításra, mert nem lehetett kétséget kizáróan állást foglalni abban, hogy melyik vádlott pontosan mit tett. A szubjektív személyi bizonyítékok körébe tartozó vallomásokat pedig annyiban fogadta el a bíróság, amennyiben azt objektív tények, különösen a nyomszakértői-, hemogenetikai szakértői vélemények is alátámasztották. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az

ítélőtábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, és ezen keresztül a II. rendű vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[23] Az I. rendű vádlottnak és védőjének az eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[24] Előre bocsátja a fellebbviteli bíróság, hogy a törvényszék – helyesen – az elkövetéskori büntető jogszabályokat alkalmazta. Az elbírálás időpontjában hatályos törvényi rendelkezés szerint a szándékos emberölés tettesét ki kell zárni a feltételes szabadság kedvezményéből.

[25] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekményeik jogi minősítése is.

[26] Az I. rendű vádlott a tényállás 1. pontjában írt azon magatartásával, hogy 2020. március 8-án, miután tanú16-ot inzultálta, a segítségére érkező testvérét, sértett2t, minden ok nélkül kihívóan közösséggellenes, garázda indulatában jobb könyökével arcul ütötte, megvalósította a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségének törvényi tényállási elemeit.

[27] Az I. és II. rendű vádlottak a tényállás 2. pontjában részletezett azon magatartásukkal, hogy a házába erőszakkal bemenve, pénzéért hosszabb időn keresztül, legalább közepes erővel testszerte – különösen a fején – ütlegelték, valamint bicskával és villával szurkálták az idős, köszvénye miatt védekezésében korlátozott sértettet, illetve nyakát leszorították és mellkasát megtaposták, és a bántalmazás okozta vérvesztés, valamint a sorozat bordatörések miatti traumás shock a sértett halálát eredményezte, megvalósították társtettesként a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b), d) és k) pontja szerint minősülő nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének és a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő csoportosan elkövetett magánlaksértés büntettének törvényi tényállási elemeit. Minderre tekintettel az I. rendű vádlottnak és védőjének az eltérő jogi minősítés – rablás büntette – megállapítását célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[28] A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtetteknek megfelelően járt el, körültekintően értékelve az általa megállapított tényeket. Az ítélet [542]-[624] bekezdésében részletesen rögzített jogi indokolással a másodfokú bíróság jórészt egyetértett. Nem tévedett a törvényszék, amikor a külvilágban megnyilvánuló és megismert tények elemzését – a támadáshoz használt eszközök (egy 9 cm pengehosszúságú zsebkés, 22,5 cm hosszúságú

három ágú villa), a támadott testtájékokat (a fej, a mellkas), a kialakult sérülések jellegét (különösen a 21 rendbeli vágott, metszett sérülést, sorozat bordatörést) és számát (31 rendbeli erőbehatás), a sérüléseket létrehozó erő nagyságát (kis-közepes), a támadott testtájékokon életfontosságú szervek elhelyezkedését, a bántalmazás elhúzódó, kitartó jellegét, az I. és II. rendű vádlottaknak a cselekményt követő közömbösségről árulkodó magatartását – követően vont le azt a következtetést, hogy őket az emberölés szándéka vezette. Nem osztotta ugyanakkor a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy az I. és II. rendű vádlott előre látta cselekménye következményeit és e halálos eredményt kívánta, azaz egyenes szándékkal cselekedett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ítéletben rögzített tényállás alapján az emberölés büntettének eshetőleges szándékkal elkövetése megállapítása indokolt, mivel az elkövetők az általuk kifejtett testi épséget érintő magatartás halálos eredményének bekövetkezése vagy elmaradása iránt közönyösek maradtak (EBH2018.B.6.). Jelen ügyben az I. és II. rendű vádlottak tudata átfogta a sértett halálának lehetőségét, és ebbe belenyugodva cselekedtek, ezért terhükre az eshetőleges szándékkal elkövetés megállapításának van helye. Mindez alapján nem foghatott helyt I. rendű vádlott védőjének eltérő minősítésre irányuló indítványa.

[29] A minősített esetek ismérveire a 3/2013. Büntető jogegységi határozat II. pontjában foglaltak adnak részletes iránymutatást. A BJD5055. döntésre hivatkozva megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy az emberölés egyidejűleg több minősítő körülmény alapján is minősülhet, amely esetben a jogi minősítés meghatározásánál a több minősítő körülményt egymás mellett is fel kell hívni, és a minősítő körülmények egyidejű fennforgása súlyosító körülményként értékelhető.

[30] Az emberölés akkor minősül nyereségvágyból elkövetettnek, ha közvetlen anyagi előny megszerzésére irányul. Jelen ügyben a vádlottak célja a sértett pénzének megszerzése volt, akár életének kioltása árán is. A rablás megállapítására irányuló indítvány nem vezethetett eredményre.

[31] A 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4. pontja szerint a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapításánál elsősorban emberiességi, valamint erkölcsi szempontok a meghatározók. A különös kegyetlenség fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel, rendkívüli embertelenséggel, gátlástalanul véghez vitt ölési cselekmények vonhatók. Kiemeli a fellebbviteli bíróság a következetes bírói gyakorlatra hivatkozva, hogy a különös kegyetlenség mint minősítő körülmény megállapíthatóságához nem csupán az okozott sérülések nagy száma, de azok jellege is jelentőséggel bír. Az ügyben a sértettnek az ölési cselekmény kezdetétől a halálának néhány perc múlva történő bekövetkezéséig halálos és védekező jellegű sérüléseket egyaránt el kellett szenvednie. A szúrások, vágások, a szorítás és taposás könyörtelensége, az azokkal együtt járó fokozódó fájdalomérzet, a halál elkerülhetetlen bekövetkezésének felismerése, az emiatti halálfélelem az átlagosat jóval meghaladó testi szenvedést és lelki gyötrelmet okozott, amely elkövetési körülmények miatt az ölés különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősül (BH2015.147).

[32] A bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy olyan passzív alany, aki az ölési cselekmény elhárítására képes lenne ugyan, de csak korlátozottan, és ez az állapota életkorával vagy fogyatékoságával függ össze. Jelen ügyben a sértett 73 éves volt, akiről a vádlottak is tudták, hogy beteges, köszvénye akadályozza a mozgását, így a nála jóval fiatalabb, erős testalkatú vádlottak által alkalmazott erőszakkal szemben csak korlátozottan tudott védekezni.

[33] Helyesen hívta fel a törvényszék a BH2017.357. eseti döntésben kimunkált bírói gyakorlatot, mely szerint a társtetteség megállapításának nem feltétele, hogy az ölési cselekményben résztvevők egyaránt halálos eredményt közvetlenül előidéző magatartást fejtsenek ki. Társtettes az is, aki felismerve társa szándékát, vele akarategységben, egymás tevékenységét kölcsönösen kiegészítve vesz részt a bűncselekmény elkövetésében, vagyis társtettesként felelnek az elkövetők az eredményért, ha a sértettet egymás tevékenységéről tudva, akarategységben, közösen bántalmazták. Nincs jelentősége, hogy a több elkövető közül a halálos sérülést ténylegesen ki okozta, a bekövetkezett eredményre figyelemmel kell büntetőjogi felelősségüket megállapítani. Erre figyelemmel az I. és II. rendű vádlottak társtettesek.

[34] A II. rendű vádlott által az utolsó szó jogán előadottakra figyelemmel hangsúlyozza a fellebbviteli bíróság, hogy a vádlottak ittasan követték el a terhükre rótt élet elleni bűncselekményt, ilyen esetben pedig hiányzik a józan, racionális gondolkodás, az előzetes megfontolás.

[35] A III. rendű vádlott a tényállás 2. pontjában írt azon magatartásával, hogy figyellelssel biztosította két társának általa tudottan azon cselekvőségét, hogy a köszvénye miatt védekezésében korlátozott, idős sértettől úgy veszik el a pénzét, hogy házába erőszakkal bemenne őt bántalmazták, megvalósította bűnsegédként a Btk. 365. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c) és g) pontja szerint minősülő csoportosan, a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett rablás büntettének, valamint a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő csoportosan elkövetett magánlaksértés büntettét.

[36] Az I. és II. rendű vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére, az ügyészségnek az I. és II. rendű vádlott tekintetében súlyosításra irányuló fellebbezése nem megalapozott, míg a III. rendű vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése részben alapos.

[37] A törvényszék ítélete [625]-[634] bekezdéseiben helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A másodfokú bíróság további súlyosító körülményként értékelte a III. rendű vádlott tekintetében – az ügyészi indítványnak

megfelelően – a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést. Kisebb nyomatékka értékelte további enyhítő körülményként az első- és másodfokú határozat meghozatala között eltelt időt.

[38] Az I. és II. rendű vádlott által megvalósított élet elleni bűncselekmény 10-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekmény 3 évi, az I. rendű vádlott esetében további 1 rendbeli garázdaság vétsége 2 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A halmazati és a többszörös visszaesőkre vonatkozó szabályok figyelembevételével a büntetés középértéke az I. és II. rendű vádlott esetében 17,5 év. A III. rendű vádlott által megvalósított vagyon elleni erőszakos bűncselekmény büntetési tétele 5-10 évig terjedő szabadságvesztés, míg a magánlaksértés esetében 3 évig terjedő szabadságvesztés, a büntetés középértéke 10 év. Minderre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor az élet elleni cselekmény háromszoros minősítő körülményére figyelemmel az I. rendű vádlottal szemben 22 év fegyházbüntetést, míg a II. rendű vádlottal szemben – a személyében rejlő magasabb társadalomra veszélyességre figyelemmel – életfogytig tartó fegyházbüntetést és mindkettejük tekintetében 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy az I. rendű vádlott visszaesőként, a II. rendű vádlott pedig többszörös visszaesőként követte el a jelen eljárás tárgyát képező cselekményeit. Törvényesen állapította meg a II. rendű vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 25 évben a Btk. 43. § (1) bekezdése alapján, míg az I. rendű vádlott tekintetében a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pontja alapján a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napban. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint minderre figyelemmel az I. rendű vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés és mellékbüntetés, míg a II. rendű vádlottal szemben határozatlan idejű fegyházbüntetés kiszabása és a legkorábbi feltételes szabadságra bocsáthatóság időpontjának a meghatározása szükséges, egyben elégséges a büntetés céljának eléréséhez. II. rendű vádlott a bűncselekmény elkövetésekor mindössze 24 éves volt, a másodfokú bíróság erre figyelemmel nem tartotta szükségesnek a súlyosabb jogkövetkezmény alkalmazását, az életfogytig tartó szabadságvesztésből a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárást

[39] A III. rendű vádlott tekintetében kiszabott 3 év szabadságvesztés és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyához, bűnössége fokához, az elkövetői minőségéhez és a bűnösségi körülményekhez, ezért annak enyhítésére a fellebbviteli bíróság nem látott törvényes alapot. Ugyanakkor a Btk. 35. § (2) bekezdésére figyelemmel a büntetéskiszabási körülményekre tekintettel lehetőséget látott eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a III. rendű vádlottal szemben kiszabott 3 évi szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani.

[40] A Btk. 41. § (2) bekezdésére figyelemmel állapította meg, hogy a II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház.

[41] Az ítéltábla álláspontja szerint az így kiszabott büntetés és mellékbüntetés együttesen alkalmas mindhárom vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, megfelelően szolgálják mind a speciális, mind a generális prevenciót.

[42] Ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései – az I. rendű vádlott esetében a büntetés végrehajtási fokozatára, a III. rendű vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozóan – törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta; a fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezéseket pedig az iratok alapján helyesbítette azzal, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott 2023. július 9. napjától 2024. április 4. napjáig volt letartóztatásban, 2024. április 5. napja óta jogerős büntetését tölti; Terhelt2 II. rendű vádlott 2020. augusztus 29. napjától 2023. május 4. napjáig volt letartóztatásban, 2023. május 5. napjától ugyancsak jogerős büntetését tölti; Terhelt3 III. rendű vádlott letartóztatásának zárónapja pedig 2023. december 13.

[43] A Fővárosi Ítéltábla az I. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2024. április 4. napjáig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[44] A másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottakat a másodfokú eljárás során vonatkozásukban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[45] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. június 19.

Dr. Török Zsolt
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette

Dr. Szabó Éva

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.41/2022/173. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.131/2024/19. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I.

rendű, Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében 2024. június 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. június 19.

Dr. Török Zsolt
a tanács elnöke